

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 262/2022
29.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ЈКП БЕОГРАДСКЕ ЕЛЕКТРАНЕ Београд, против туженог ЈП Спортско рекреативно пословни центар МИЛАН ГАЛЕ МУШКАТИРОВИЋ Београд, чији је заступник Градско правобранилаштво општине Стари град, ради дуга, вредност предмета спора 65.212.846,06 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 836/20 од 27.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 836/20 од 27.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 3П 5161/2019 од 18.12.2019. године, исправљеном решењем истог суда 3П 5161/2019 од 06.01.2020. године, у ставу I изреке укинута је у целости решење о извршењу јавног извршитеља Наташе Радоњић ЗИИвк ../2019 од 06.05.2019. године; у ставу II изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 54.847.727,03 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате; у ставу III изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 36.245,28 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате; у ставу IV изреке усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцу исплати законску затезну камату у износу од 10.328.873,75 динара са законском затезном каматом почев од 20.03.2019. године до исплате; у ставу V изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове парничног поступка у износу од 537.402,50 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 7Пж 836/20 од 27.10.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда у ставу II, III, IV и V изреке.

Против правоснажне другостепене пресуде тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду по одредби члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) Врховни касациони суд је одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда је донета без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Поред тога што је у ревизији указано да је дошло до битне повреде одредаба парничног поступка, ревидент није посебно определио која одредба је повређена. Наводима ревизије да је изрека пресуде неразумљива, нејасна и у несагласности са разлозима из образложења пресуде указује се на битну повреду одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, што према одредби члана 407. став 1. Закона о парничном поступку не може бити ревизијски разлог. Другостепени суд је у образложењу побијане пресуде дао оцену жалбених навода који су од значаја за одлуку о захтевима стављеним у поступку, у мери како прописује одредба члана 396. став 2. Закона о парничном поступку, и одлучио у потпуности правилном применом одредаба материјалног права.

Предмет тужбеног захтева је наплата износа од 65.212.846,06 динара са каматом, и то:

- износ од 54.847.727,03 динара на име накнаде за испоручену топлотну енергију
- износ од 36.245,28 динара на име накнаде за извршену услугу искључења и прикључења на систем грејања и
- износ од 10.328.873,75 динара на име обрачунате законске затезне камате на рачуне плаћене у доцњи, од датума доспелости до датума плаћања.

Према утврђеном чињеничном стању на ком су засноване нижестепене пресуде, тужилац, чија је делатност продаја топлотне енергије за загревање просторија, и тужени су били у уговорном односу на основу уговора о продаји топлотне енергије којима се тужилац обавезао да туженог снабдева топлотном енергијом, а тужени се обавезао да плаћа накнаду за испоручену топлотну енергију по месечним рачунима. Тужилац је уредно достављао туженом рачуне којима је обрачунавао накнаду за испоручену топлотну енергију у периоду од 01.01.2017. године до 01.02.2019. године. Тужени није плаћао по испостављеним рачунима који су предмет тужбеног захтева, није их рекламирао, нити је у току поступка доставио доказ да је приговарао тужиоцу на квалитет грејања и да је захтевао искључење снабдевања топлотном енергијом, односно није доставио доказе да је у складу са чланом 12. уговора писмено обавестио тужиоца о престанку коришћења услуге услед настанка одређених промена.

На темељу тако утврђених чињеница првостепени суд налази да је тужени у обавези да плати тужиоцу утужени износ по испостављеним рачунима, накнаду трошкова услуге искључења и прикључења на систем грејања, као и обрачунату законску затезну камату на рачуне плаћене у доцњи. Наведено уз образложење да је тужилац доказао основаност свог потраживања, а да тужени није доказао да је утужени дуг измирио односно да је потраживање угашено на други начин. Другостепени суд одбија жалбу туженог и потврђује првостепену пресуду прихватајући у свему разлоге првостепеног суда. Наведене одлуке нижестепени судови доносе на основу одредаба члана 262., 277. и 279. Закона о облигационим односима, члана 2. Закона о комуналним делатностима, члана 3., 16. став 3. и 4. Одлуке о начину плаћања комуналних услуга на

територији града Београда и члана 1. и 2. Одлуке о трошковима искључења и поновног прикључења на систем даљинског грејања ЈКП Београдске електране.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно су нижестепени судови применили наведене одредбе материјалног права, уз образложење које прихвата и ревизијски суд, чија правилност се ревизијским наводима није довела у сумњу.

Неосновани су ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право. Према одредби члана 262. став 1. Закона о облигационим односима, поверилац у обавезном односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи. Исто се односи и на дужност дужника да обавезу испуни у року одређеном за испуњење. Међу странкама је уговорена обавеза туженог да плаћа накнаду за испоручену топлотну енергију по месечним рачунима. Тужени није до закључења главне расправе доказао да је обавезе по рачунима измирио. Није пружио ни доказе на околност да су обавезе престале на други законом прописани начин. Стога је правилно тужени обавезан на исплату дугованог износа са каматом због доцње у плаћању у смислу чл. 277. Закона о облигационим односима. Тако је пресуђено уз правилну примену правила о терету доказивања из чл. 228. и 231. ЗПП. С тим у вези, наводи ревизије којима се поставља питање да ли је тужилац прикључио туженог на топлотну енергију због тога што је тужени измирио дуговања у мају 2019. године нису од значаја, јер се њима не указује на доказано плаћање по предметним рачунима.

Наводи туженог којима се указује на обуставу исплате топлотне енергије у периоду од маја 2018. године до маја 2019. године суштински представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања. Међутим, сагласно одредби члана 407. ст.2 ЗПП ревизија се не може изјавити због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања. Стога су и истакнути ревизијски разлози по том основу без утицаја на правилност ревизијом побијане одлуке.

Неосновани су наводи ревизије да је тужени двапут обавезан на плаћање камата, јер према разлозима пресуђења произилази да су углавничене камате од 10.328.873,75 динара на износе по рачунима плаћеним у доцњи, од датума доспелости до датума плаћања.

Према томе, како не стоје као основани разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу процесних овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић